

Dosarul nr. 3ra-269/22
2-20090090-01-3ra-09032022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: O. Melniciuc)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Bostan, G. Dașchevici, V. Negru)

Î N C H E I E R E

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Floarea Dimitriu,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Floarea Dimitriu împotriva Autorității Naționale de Integritate cu
privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost respins apelul depus de Floarea Dimitriu împotriva hotărârii din 15 decembrie
2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La data de 29 iulie 2020 Floarea Dimitriu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Autorității Naționale de Integritate privind anularea actului
administrativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta Floarea Dimitriu a
indicat că, potrivit actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 de către
inspectorul de integritate al Autorității Naționale de Integritate, Natalia Ivanov, s-a
constatat încălcarea de către Floarea Dimitriu, în perioada în care a deținut funcția de
șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, a
regimului juridic al conflictelor de interese, prin nedeclararea în termenul legal a
conflictelor de interese, prin nesoluționarea conflictelor de interese reale și prin
emiterea unui șir de acte administrative enumerate în textul actului de constatare; s-a
sesizat Agenția Rezerve Materiale al Ministerului Afacerilor Interne, în vederea
inițierii procedurii de încetare a raporturilor de muncă sau de serviciu cu Floarea
Dimitriu, din funcția deținută actual de specialist principal al Direcției administrare

rezerve de mobilizare din cadrul Agenției Rezerve Materiale al Ministerului Afacerilor Interne; s-a decăzut Floarea Dimitriu din dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 ani, precum și s-a înscris Floarea Dimitriu în Registrul de stat al persoanelor care au interdicție de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică.

Reclamanta a relevat că, în rezultatul concursului desfășurat, în temeiul ordinului Agenției Rezerve Materiale nr. 164-p din 03 iulie 2019, la momentul actual deține funcția de specialist principal al Direcției administrare rezerve de mobilizare din cadrul Agenției Rezerve Materiale al Ministerului Afacerilor Interne.

Reclamanta a susținut că, la data de 05 martie 2020, auditorul intern al Agenției Rezerve Materiale a înaintat o sesizare privind acțiunile imputate, care țin de premiile ce au servit ulterior și obiect al actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 al Autorității Naționale de Integritate în acest sens, iar, Comisia de disciplină la 10 martie 2020 a decis clasarea cauzei, fără aplicarea vreunei sancțiuni disciplinare.

Reclamanta a indicat că, în cadrul controlului desfășurat de către Autoritatea Națională de Integritate, fără vreun temei legal sau faptic, contrar circumstanțelor și normelor legale invocate de către însăși autorul actului de constatare, s-a stabilit că, Floarea Dimitriu, în special, în perioada anilor 2017-2018, ar fi subiect al declarării veniturilor și intereselor personale.

Reclamanta a subliniat că, inspectorul de integritate a concluzionat că, Floarea Dimitriu, în perioada anterioară, deținând postul de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, având interes personal, a emis/semnat ordine, enumerate conform listei expuse în act, prin care mai multor persoane, inclusiv, dnei Floarea Dimitriu, le-au fost acordate premii cu prilejul diferitor sărbători.

Referitor la pretinsa calitate de subiect al declarării veniturilor și intereselor personale, reclamanta Floarea Dimitriu a relevat că, inspectorul de integritate a adus un șir de argumente, inclusiv, făcând referire la mai multe prevederi ale Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, ca fiind aplicabile Floarei Dimitriu. În special, inspectorul de integritate a invocat prevederile Regulamentului privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, de premiere și acordare a ajutorului material angajaților Agenției Rezerve Materiale din 03 octombrie 2017, aprobat prin ordinul directorului general al Agenției Rezerve Materiale, care se referă expres la funcționarii publici de conducere și de execuție.

Reclamanta a notat că, în perioada emiterii actelor imputate Floarei Dimitriu, aceasta nu a avut calitatea de funcționar public și nu a deținut o funcție publică în sensul legii nominalizate, ultima, fiind numită în funcția publică abia la 03 iulie 2019, conform ordinului Agenției Rezerve Materiale nr. 164-p, ulterior depunând jurământul.

Reclamanta a susținut că, concluziile formulate în actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 sunt bazate pe premise eronate, drept temei legal fiind invocate prevederile unei legi inaplicabile în speță. Acest fapt este incompatibil cu caracterul legal și întemeiat al unui act de constatare, după cum este cel din speță.

Reclamanta a menționat că o altă dovadă, care ar veni în suportul ideii precum că Floarea Dimitriu ar fi subiect al declarării veniturilor și intereselor personale, inspectorul de integritate a invocat faptul că, aceasta din urmă a depus declarațiile de avere și interese personale, inclusiv, după cum notează actul de constatare, în anul 2019 – în calitate de funcționar public, adică într-o perioadă în afara controlului efectuat.

Reclamanta a indicat că îndeplinirea unor acțiuni, la care sunt obligați subiecții declarării veniturilor și intereselor personale, de către o persoană care nu are această calitate, nu o face să aparțină categoriei de subiecți ai declarării veniturilor și intereselor personale doar pentru simplul fapt că ar fi depus o declarație de avere și interese personale. Or, declararea în modul stabilit de lege a averii și intereselor personale de către o persoană fizică, care nu are calitatea de subiect al declarării în acest sens, nu poate să constituie un temei pentru atribuirea persoanei fizice respective la categoria de subiecți ai declarării.

Reclamanta a considerat că, concluziile formulate în actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020, sunt bazate pe premise eronate, drept temei legal fiind invocate atât prevederile unei legi inaplicabile, în speță Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, cât și fapte irelevante în raport cu teza promovată în actul de constatare.

Referitor la pretinsa încălcare a legislației cu privire la emiterea/semnarea actelor de acordare a premiilor unice cu ocazia sărbătorilor conform pct. 14² din Condițiile unice de salarizare a personalului din unitățile bugetare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 381 din 13 aprilie 2006 cu privire la condițiile de salarizare a personalului din unitățile bugetare, reclamanta a subliniat că, personalul unității bugetare, inclusiv conducătorul unității, poate beneficia de premii unice cu prilejul jubileelor, sărbătorilor profesionale și al zilelor de sărbătoare nelucrătoare, care se plătesc din contul economiei mijloacelor pentru retribuirea muncii alocate pe anul respectiv. Cuantumul premiului unic, în fiecare caz, nu va depăși salariul de funcție (salariul tarifar) al salariatului premiat. Pentru conducătorul unității bugetare, premiul unic se va stabili cu acordul organului de conducere ierarhic superior.

Reclamanta a enunțat că, nici Legea nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, nici Hotărârea Guvernului nr. 381 din 13 aprilie 2006 cu privire la condițiile de salarizare a personalului din unitățile bugetare, nu stabilesc o anumită formă juridică a acordului, nerespectarea căreia ar permite a prezuma că un astfel de acord ar lipsi.

Reclamanta a invocat că, inspectorul de integritate nu a relevat în actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 și nici nu a urmărit în cadrul controlului efectuat, stabilirea faptului dacă a existat sau nu acordul organului de conducere ierarhic superior în cazul fiecărui ordin emis de către fostul șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale. Or, în concluziile sale, inspectorul de integritate a reieșit din prezumpția că un atare acord a lipsit, deci că emiterea actelor respective ar fi afectată de pretinsa nerespectare a unei condiții de valabilitate. Această abordare, care vine în contradicție cu principiile fundamentale ale activității Autorității Naționale de Integritate, stipulate la art. 3 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, în special principiul legalității, principiul imparțialității și principiul dreptului la apărare.

De asemenea, reclamanta a afirmat că, această abordare defectuoasă încalcă grav și prezumția nevinovăției, stabilită la art. 21 din Constituția Republicii Moldova, care stabilește că, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Referitor la ilegalitatea actului de constatare, prin prisma încălcării principiului *lex mitior*, reclamanta a relevat că, art. 4 și 8 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova stabilesc faptul că, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale. Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizației Națiunilor Unite și tratatele la care este parte, să-și bazeze relațiile cu alte state pe principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional.

Reclamanta a susținut că, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 55 din 14 octombrie 1999, Curtea s-a pronunțat asupra interdependenței dintre actele normative naționale și tratatele internaționale și a menționat că normele și principiile unanim recunoscute ale dreptului internațional sunt executorii pentru Republica Moldova în măsura în care ea și-a exprimat consimțământul de a fi legată prin actele internaționale respective, iar executarea prevederilor tratatelor internaționale pe care Republica Moldova le-a ratificat, este indiscutabilă.

Reclamanta a relevat că, punctul 2 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 10 din 16 aprilie 2010 statuează că, practica jurisdicțională internațională este obligatorie pentru Republica Moldova, ca stat care a aderat la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

La pct. 78-80 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 25 iunie 2013, Curtea a statuat că, prin aplicarea art. 4 din Constituție, aceste dispoziții convenționale au dobândit un statut aparte, fiind situate, în ierarhia actelor normative, pe o treaptă echivalentă legii fundamentale și având preeminență asupra prevederilor interne, în caz de divergență. În spiritul acestui text constituțional, Curtea dispune de instrumentele necesare în vederea îmbogățirii ansamblului garanțiilor și modalităților de protecție acordate drepturilor și libertăților fundamentale ale omului prin hotărârile pronunțate și soluțiile luate. Se reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și prevederile Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale au o relevanță și direcționează examinarea litigiilor. În special, acest lucru este valabil atunci când litigiul privește în substanță problema garantării sau respectării unui drept consacrat de Constituție și de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Reclamanta a menționat că, în punctul 126 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 24 din 09 octombrie 2014, Curtea consacră cu titlu de principiu fundamental că, respectarea obligațiilor internaționale asumate prin propria voință este o tradiție juridică și un principiu constituțional, ca parte inseparabilă a unui stat de drept.

Reclamanta a notat că, în pct. 48 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 14 din 27 mai 2014, Curtea stabilește că, în conformitate cu prevederile art. 60 și art. 66 din Constituție, adoptarea legilor constituie prerogativa exclusivă a Parlamentului, iar orice reglementare urmează a fi în limitele principiilor statuate în sistemul de drept în vigoare și să se subscrie principiului preeminenței dreptului. Or, principiul statului de drept fundamentează exigența unei protecții adecvate împotriva arbitrarului din partea puterii publice, iar preeminența dreptului ține de esența statului de drept, care impune ca orice imixtiune a autorităților în dreptul individului să fie supusă unui control strict. În același timp, unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului și ale statului de drept îl constituie principiul legalității.

Reclamanta a relevat că, potrivit pct. 52 și 83 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 21 din 22 iulie 2016, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, determină conformitatea normei sau a actului juridic cu principiile fundamentale și normele superioare, care stabilesc linii directorii și condiții privind editarea normelor juridice.

Reclamanta Floarea Dimitriu a afirmat că, în Hotărârea Curții Constituționale nr. 5 din 17 martie 2009, principiul legalității este axul în jurul căruia gravitează toate acțiunile, atât ale organelor publice, cât și ale instanței de judecată, care trebuie să desfășoare orice acțiune în strictă conformitate cu prevederile legii. Interpretarea strictă a legii este un corolar direct al principiului legalității, al cărui valoare juridică este recunoscută atât în legislația națională, cât și în cea europeană. În materie penală, principiile „*nullum crimen sine lege*” și „*nulla poena sine lege*”, stabilite ca valori constituționale în art. 22 din Constituție, impun ca doar legiuitorul să reglementeze conduita incriminată, astfel încât fapta, ca semn al laturii obiective, să fie cert definită, dar nu identificată prin interpretarea extensivă de către cei care aplică legea penală.

Reclamanta a subliniat că, efectul legii în timp este ghidat de principiul activității legii, potrivit căruia legea se aplică tuturor faptelor în timpul în care se află în vigoare și până la abrogarea ei. Consacrat expres în art. 22 din Constituție, principiul neretroactivității legii urmărește protejarea libertăților, contribuie la adâncirea securității juridice, a certitudinii în raporturile interumane. Principala valoare a ordinii de drept constă în posibilitatea oferită fiecăruia de a-și conforma comportamentul regulilor dinainte stabilite.

Reclamanta a susținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului art. 7 par. 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen sine lege*; *nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte, care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului. În cauza Scoppola c. Italia (nr. 2), hotărârea din 17 septembrie 2009, pct. 108-109, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu titlu de principiu fundamental, menționează că „nucleul” principiului legalității cuprinde una din garanțiile esențiale care decurg din dreptul european al drepturilor omului, și anume aplicarea celei mai favorabile legi, *lex mitior*.

Reclamanta a relevat că, principiul fundamental *lex mitior* este incident relațiilor fiscale, disciplinare, contravenționale și penale, pe măsură ce Curtea Europeană a Drepturilor Omului tratează aceste încălcări ca și infracțiuni prin prisma art. 7 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care indică la respectarea strictă a principiului *lex mitior*. Acest fapt a fost determinat prin natura și prin gravitatea acestor încălcări, precum și din natura și caracterul sancțiunilor aplicabile.

Reclamanta a indicat că, principiul *lex mitior* vizează aplicarea legii celei mai favorabile acuzatului, ținând seama de situația acestuia, de natura faptei și de circumstanțele în care a săvârșit-o. În cazul în care există diferențe între legislația în vigoare la momentul săvârșirii unei încălcări și legislația ulterioară, adoptată înaintea pronunțării unei hotărâri definitive, Curtea trebuie să aplice legislația ale cărei dispoziții sunt cele mai favorabile pentru persoană, cauza *Ocalan c. Turcia* (nr 2), hotărârea din 18 martie 2014, pct. 175; cauza *Gouarre Patte c. Andora*, hotărârea din 12 ianuarie 2016, pct. 28; cauza *Ruban c. Ucraina*, hotărârea din 12 iulie 2016, pct. 37; cauza *Koprivnikar c. Slovenia*, hotărârea din 24 ianuarie 2017, pct. 49.

În consecință reclamanta a susținut că, principiul *lex mitior* face parte dintre normele juridice de bază care reglementează funcționarea inter-temporală a dispozițiilor adoptate ulterior. Cerințele privind previzibilitatea și securitatea juridică includ, de asemenea, aplicarea acestuia ca parte a sistemelor juridice naționale și ale Uniunii. În cazul în care, odată ce o legislație mai favorabilă a fost adoptată și a devenit aplicabilă, ar fi în contradicție cu aceste cerințe, esențiale pentru principiul securității juridice, dacă aceasta nu ar fi aplicată.

Reclamanta a menționat că, principiul *lex mitior*, garantat la art. 49 alin. (1) a treia teză din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, se opune revenirii la norme anterioare, mai dure, referitoare la elementele constitutive ale unei infracțiuni sau ale pedepselor în cazul în care legislația națională ulterioară adoptată în mod corespunzător a generat încredere legitimă în sfera personală a acuzatului. Această garanție ar putea fi văzută fie ca formând un strat mai amplu al principiului legalității, fie ca un drept distinct, care derivă din cerințele securității juridice și ale previzibilității legislațiilor.

Reclamanta a notat că, art. 7 par. 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale presupune o comparație în concreto a legilor aplicabile cauzei, inclusiv legea în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii (vechea lege) și cea în vigoare la momentul judecării (noua lege).

Reclamanta Floarea Dimitriu a susținut că, în speță, actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 prevede decăderea Floarei Dimitriu din dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 (trei) ani de la data eliberării sau destituirii din funcție sau din data rămânerii definitive a actului de constatare, ori din data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești, prin care se confirmă existența conflictului de interese, precum și înscrierea dnei Floarea Dimitriu în Registrul de stat al persoanelor, care au interdicție de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică.

Făcând referire la prevederile art. 2 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, reclamanta a invocat că,

funcționarul public este persoana fizică numită, în condițiile prezentei legi, într-o funcție publică, iar funcția publică este ansamblul atribuțiilor și obligațiilor stabilite în temeiul legii în scopul realizării prerogativelor de putere publică.

La fel, reclamanta a învederat art. 4 alin. (1) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care stabilește că prevederile prezentei legi se aplică funcționarilor publici din autoritățile publice specificate în Anexa nr. 1, care, la rândul său, enumeră autoritățile publice, care cad sub incidența Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, listă, în care nu se încadrează Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, al cărei șef a fost Floarea Dimitriu în perioada emiterii/semnării actelor vizate în speță.

Reclamanta a relevat că, prin Hotărârea Guvernului nr. 946 din 03 octombrie 2018 cu privire la organizarea și funcționarea Agenției Rezerve Materiale, Baza Specială de Aprovizionare Medicală a fost reorganizată prin fuziune (absorbție) cu Agenția Rezerve Materiale. În perioada de până la reorganizare Baza Specială de Aprovizionare Medicală a fost o organizație bugetară subordonată Agenției Rezerve Materiale. În această calitate, Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale a asigurat acumularea, îmborsăvirea și înlocuirea bunurilor materiale cu profil medical necesare pentru asigurarea formațiunilor și instituțiilor medicale destinate acordării asistenței medicale Forțelor Armate și populației în situații excepționale și pe timp de război. Aceste circumstanțe, prin prisma Anexei nr.1 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, determină concluzia că, Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, în special, în perioada anilor 2017-2018, nu putea și nu a fost niciodată atribuită la categoria autorităților publice, care cad sub incidența Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public. Prin urmare, nici angajații din cadrul Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale nu au avut calitatea de funcționari publici, inclusiv cei din conducerea Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală.

Reclamanta a reiterat că, ocupând postul de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, inclusiv în perioada anilor 2017-2018, Floarea Dimitriu nu a deținut o funcție publică și nu a fost funcționar public.

În acest sens, reclamanta a subliniat că pentru pretinsele fapte de încălcare a regimului juridic al conflictelor de interese, imputate, care ar fi comise în perioada anilor 2017-2018, când Floarea Dimitriu a ocupat postul de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, acesteia nu-i puteau fi aplicate drept sancțiuni eliberarea sau destituirea din funcție, precum și nici decăderea din dreptul de a exercita o funcție publică, sau o funcție de demnitate publică, cu excepția funcțiilor electorale, pe o perioadă de 3 ani și înscrierea în Registrul de stat al persoanelor, care au interdicție de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică. Or, este neîntemeiat de a decădea din dreptul de a exercita funcții publice și funcții de demnitate publică, pe baza unor acte desfășurate pe perioada când persoana vizată nici nu a deținut o funcție publică, respectiv nici nu a fost și nu putea fi decăzută în niciun mod. Iar, funcția publică, pe care o deține la momentul

actual Floarea Dimitriu, a fost ocupată la 03 iulie 2019, conform ordinului Agenției Rezerve Materiale nr. 164-p, ulterior, depunând jurământul, mandat care nu a fost afectat, în niciun mod, de actele administrative/juridice, care au format obiectul actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020.

Reclamanta a considerat că, prin prisma principiului *lex mitior*, vizat la art. 7 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, autoritatea emitentă a actului de constatare urma să facă analiza sancțiunilor prevăzute de lege, aplicabile Floarei Dimitriu, având în vedere caracterul postului ocupat la momentul presupusei comiteri a încălcării conflictului de interese și să nu aplice sancțiunile, care nu ar fi fost aplicabile șefului Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală în perioada, în care ar fi fost comise actele pretinse. Or, fără o analiză a cadrului legislativ în vigoare la momentul comiterii presupusei încălcări și a aplicabilității anumitor sancțiuni persoanei vizate, care, în fapt, nu erau aplicabile la momentul presupusei comiteri a încălcării conflictului de interese, nu este clară poziția autorității referitor la aplicarea sancțiunilor funcției actuale pentru fapte pretins comise în perioada deținerii unui alt post, fără caracter de funcție publică. În context, presupusa încălcare admisă, prin prisma naturii și caracterului faptei imputate, precum și naturii, caracterului sancțiunii aplicabile, este incidentă direct și nemijlocit art. 7 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Reclamanta a afirmat că, o încălcare evidentă a principiului *lex mitior* rezultă din aplicarea unei sancțiuni, care nu era aplicabilă la momentul presupusei încălcări reținute. Or, actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 precizează că, toate sancțiunile (efectele) aplicate în privința Floarei Dimitriu, specialist principal al Direcției administrare rezerve de mobilizare din cadrul Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne, derivă din încălcarea de către aceasta a regimului juridic al conflictelor de interese, manifestată prin nesoluționarea conflictelor de interese reale și prin emiterea unui șir de acte administrative enumerate în textul actului de constatare.

Reclamanta a considerat că nu este clară și este ilegală aplicarea unei sancțiuni sub forma decăderii din dreptul de a exercita funcția actuală de specialist principal, deși la momentul presupusei încălcări o asemenea sancțiune nu era și nu putea fi aplicabilă.

Astfel, reclamanta a menționat că, actul de constatare descrie faptul că doar toate actele enumerate evidențiază consumarea unui conflict de interese, fără a aborda în mod individual fiecare act emis/semnat și posibila stabilire a răspunderii pentru fiecare dintre acestea. Iar, lipsa unei asemenea analize individuale denotă lipsa presupusei încălcări a conflictului de interese pe fiecare act emis/semnat în parte. Mai mult, nu este clar pentru care încălcări a fost aplicată sancțiunea sub forma decăderii din dreptul de a exercita funcții publice și funcții de demnitate publică.

Reclamanta a notat că, în ceea ce vizează aspectul legal al actului administrativ contestat și faptul că, la aplicarea măsurilor de sancționare a pretinselor manifestări ale încălcării regimului juridic al conflictelor de interese a fost omisă desfășurarea procedurilor de sancționare contravențională, optându-se doar pentru sancțiunile care determină exercitării funcției publice deținute actual de specialist principal al Direcției administrare rezerve de mobilizare din cadrul Agenției Rezerve

Materiale a Ministerului Afacerilor Interne și neadmiterea acesteia într-un eventual ulterior concurs pentru obținerea acestei sau altei funcții publice.

Reclamanta a susținut că, din moment ce au fost aplicate toate sancțiunile, care au drept urmare excluderea de la ocuparea funcției deținute cu succes, din momentul numirii până în prezent, însă nu a fost aplicată sancțiunea contravențională, care, deși este expres prevăzută de lege, este lipsită de acest efect al înlăturării funcționarului public din funcția sa, se impune concluzia întemeiată că această sancționare nu este decât una abuzivă, motivată conjunctural și destinată înlăturării din funcția publică deținută de Floarea Dimitriu, cu excluderea sa dintr-un ulterior concurs.

Prin urmare, reclamanta Floarea Dimitriu a solicitat anularea actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 al Inspectoratului de Integritate al Autorității Naționale de Integritate, ca fiind unul ilegal și contrar standardelor naționale și internaționale în materie, constatarea și pronunțarea motivată privind încălcarea drepturilor Floarei Dimitriu, în special a dreptului la administrare, inclusiv de acces la o funcție publică, după cum stabilesc dispozițiile art. 39 alin. (2) din Constituție și încasarea din contul Autorității Naționale de Integritate, în beneficiul Floarei Dimitriu, a cheltuielilor de judecată suportate în vederea apărării drepturilor sale.

Prin hotărârea din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Dimitriu Floarea împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la anularea actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020, emis de inspectorul de integritate Natalia Ivanov în privința Floarei Dimitriu (f.d. 92, 108-125, Vol. I).

Prin hotărârea suplimentară din 21 ianuarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, s-au respins pretențiile formulate de Floarea Dimitriu privind constatarea și pronunțarea motivată privind încălcarea drepturilor Floarei Dimitriu, în special a dreptului la administrare, inclusiv de acces la o funcție publică, după cum stabilesc dispozițiile art. 39 alin. (2) din Constituție și încasarea din contul Autorității Naționale de Integritate a cheltuielilor de judecată suportate în vederea apărării drepturilor sale, ca neîntemeiate (f.d.105-106, Vol. I).

La data de 23 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Floarea Dimitriu, reprezentată de avocatul stagiar Iurie Zaica a depus apel împotriva hotărârii din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 95-98, Vol. I).

Hotărârea motivată din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani a fost notificată avocatului stagiar Iurie Zaica, care reprezintă interesele Floarei Dimitriu la data de 25 martie 2021, prin intermediul oficiului poștal, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr.DS8001326823AS, anexat la actele cauzei (f.d. 139, Vol. I).

La data de 26 martie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Floarea Dimitriu, reprezentată de avocatul stagiar Iurie Zaica a prezentat motivarea apelului împotriva hotărârii din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând admiterea cererii de apel și casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată depusă de Floarea Dimitriu (f.d. 109-112, Vol. I).

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depus în termen apelul Floarei Dimitriu, reprezentată de avocatul stagiar Iurie Zaica împotriva hotărârii din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Prin decizia din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Floarea Dimitriu împotriva hotărârii din 15 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 202, 203-225, Vol. I).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a relevat că, instanța de fond întemeiat a respins acțiunea Floarei Dimitriu, deoarece potrivit actelor cauzei s-a stabilit că Floarea Dimitriu, în temeiul ordinului Agenției Rezerve Materiale nr. 171-p din 28 decembrie 2012, a fost numită în funcția de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, începând cu 28 decembrie 2012, deținând funcția enunțată până la 14 februarie 2019 (f.d. 59, 61, 66, Dosar administrativ, Vol. 1).

În acest context, instanța de apel a notat că potrivit Hotărârii Guvernului nr. 827 din 16 decembrie 2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Agenției Rezerve Materiale, structurii și efectivului-limită ale aparatului central al acesteia, anexa nr. 3, Baza Specială de Aprovizionare Medicală constituia organizație subordonată Agenției Rezerve Materiale, care, conform Hotărârii Guvernului nr. 946 din 03 octombrie 2018 cu privire la organizarea și funcționarea Agenției Rezerve Materiale, a fost reorganizată prin fuziune (absorbție) cu Agenția Rezerve Materiale.

Subsidiar, instanța de apel a notat că Floarea Dimitriu, fiind în funcția de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, deținea o funcție de conducere a unei organizații publice, conducătorul ierarhic superior fiind șeful Agenției Rezerve Materiale (f.d. 58).

Instanța de apel a susținut că, în sensul art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale, Floarea Dimitriu deținea calitatea de subiect al declarării, a fost conducătorul organizației publice, fiind inclusă în Registrul electronic al subiecților declarării averii și a intereselor personale, ținut de Autoritatea Națională de Integritate, conform art. 3 alin. (2) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale.

În afară de aceasta, instanța de apel a indicat că Autoritatea Națională de Integritate și-a exercitat dreptul discreționar conform normelor legale și întemeiat a constatat că, Floarea Dimitriu, deținând funcția de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, emițând/semnând ordinele cu privire la acordarea primelor sie însăși, fără acordul organului de conducere ierarhic superior, având un interes personal material, a încălcat regimul juridic al conflictelor de interese manifestat prin: nedeclararea în termenul legal a conflictelor de interese în conformitate cu art. 12 alin. (4) lit. a)-b), art. 12 alin. (5) și (7) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale; nesoluționarea conflictului de interese real în conformitate cu art. 14 alin. (2)–(4) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale.

În acest context, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul invocat de Floarea Dimitriu precum că a semnat ordinele cu privire la acordarea primelor sie

însăși, reieșind din acordul verbal al conducătorului autorității, având în vedere că acordul verbal al conducătorului autorității la dosarul administrativ lipsește.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiat argumentul invocat de Floarea Dimitriu precum că nu deținea pretinsa calitate de subiect al declarării veniturilor și intereselor personale, reieșind din faptul că în perioada emiterii actelor imputate, apelanta deși nu avea calitatea de funcționar public, dânsa deținea o funcție publică în sensul Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și a fost numită în funcția publică ulterior – la 03 iulie 2019, conform ordinului Agenției Rezerve Materiale nr. 164-p.

Instanța de apel a invocat că, faptul nominalizat, nu afectează obligația de a depune declarație de avere și interese personale, având în vedere că Floarea Dimitriu, deținând funcția de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, nu avea obligația să depună declarațiile de avere și interese personale, în calitate de funcționar public, conform prevederilor art. 3 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale, însă avea obligația de a depune declarație de avere și interese personale, conform prevederilor art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale, ca conducător al organizației publice, așa după cum a fost apreciată Baza Specială de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, de către fondatorul său, Guvernul Republicii Moldova, conform Hotărâri nr. 827 din 16 decembrie 2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Agenției Rezerve Materiale, structurii și efectivului-limită ale aparatului central al acesteia.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat ca neîntemeiată poziția Autorității Naționale de Integritate, reținută și de prima instanță, precum că, în virtutea funcției deținute de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, Floarea Dimitriu deși nu avea calitatea de funcționar public, acest fapt nu o exonerează pe Floarea Dimitriu de obligația de a depune declarație conform prevederilor art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale, în calitate de conducător al organizației publice.

Instanța de apel a indicat că Floarea Dimitriu, în calitate de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, a emis/semnat ordine cu privire la acordarea primelor sie însuși, fără acordul organului ierarhic superior, în număr de 32 de ordine, acordându-și sie înseși premii în cuantum total de 36897 lei, în perioada ianuarie 2017 – noiembrie 2018.

Instanța de apel a învederat că, Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 381 din 13 aprilie 2006 cu privire la condițiile de salarizare a personalului din unitățile bugetare, abrogată prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 1231 din 11 decembrie 2018, la pct. 14² stabilește că, personalul unității bugetare, inclusiv conducătorul unității, poate beneficia de premii unice cu prilejul jubileelor, sărbătorilor profesionale și al zilelor de sărbătoare nelucrătoare, care se plătesc din contul economiei mijloacelor pentru retribuirea muncii alocate pe anul respectiv. Cuantumul premiului unic, în fiecare caz, nu va depăși salariul de funcție (salariul tarifar) al salariatului premiat. Pentru conducătorul unității bugetare, premiul unic se va stabili cu acordul organului de conducere ierarhic superior.

Făcând referire la prevederile pct. 2 din Regulamentul cu privire la premiarea și acordarea ajutorului material șefului și angajaților Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale din 04 ianuarie 2013, aprobat prin ordinul Directorului General al Agenției Rezerve Materiale instanța de apel a menționat că fondul cheltuielilor de bază, indicii, mărimile și termenele de premiere a conducătorului Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală se stabilește de către conducătorul ierarhic superior. Conducătorul Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală, cu acordul organului de conducere ierarhic superior poate beneficia de premii unice cu prilejul jubileelor, cu ocazia sărbătorilor profesionale.

Instanța de apel a subliniat că, Regulamentul privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, de premiere și acordare a ajutorului material angajaților Agenției Rezerve Materiale din 03 octombrie 2017, aprobat prin ordinul Directorului General al Agenției Rezerve Materiale nr. 59 din 04 octombrie 2017, abrogat ulterior prin ordinul Agenției Rezerve Materiale nr. 3 din 10 ianuarie 2019, prevedea expres că, pentru funcționarii publici de conducere și de execuție plățile de stimulare se stabilesc de către Directorul General al Agenției Rezerve Materiale.

Astfel, instanța de apel a notat că Floarea Dimitriu, deținând funcția de șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, în perioada ianuarie 2017 – noiembrie 2018 a semnat ordine, prin care a acordat prime subalternilor, angajaților Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală, autodesemnându-și concomitent și sie însăși premii unice cu diferite ocazii, fără acordul organului de conducere ierarhic superior, urmărind un interes material pentru propria persoană, încălcând astfel regimul de conflicte de interese.

Instanța de apel a subliniat că, încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese de către Floarea Dimitriu, șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a Agenției Rezerve Materiale, este exprimată prin: nedeclararea (neinformarea) în termenul legal a conflictului de interese în conformitate cu art. 12 alin. (4) lit. (a)–(b); art. 12 alin. (5) și (7) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale; nesoluționarea conflictului de interese real în conformitate cu art. 14 alin. (2)–(4) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale; emiterea/semnarea ordinelor cu privire la acordarea primelor sie însuși, fără acordul organului de conducere ierarhic superior, în perioada ianuarie 2017 – noiembrie 2018, fapt prin care a admis consumarea conflictului de interese, în conformitate cu art. 12 alin. (10) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și intereselor personale.

Cu referire la pretenția Floarei Dimitriu privind constatarea încălcării drepturilor, în special a dreptului la administrare, inclusiv de acces la o funcție publică, instanța de apel a considerat-o ca fiind neîntemeiată, luând în considerare că art. 39 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate prevede expres efectele constatării încălcării regimului juridic al conflictelor de interese, iar cercetând starea de fapt instanța de contencios administrativ a constatat încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese de către Floarea Dimitriu, consecințele legale survenind inevitabil ca sancțiune, nefiind apreciate ca o încălcare a dreptului la administrare, inclusiv de acces la o funcție publică, după cum stabilesc dispozițiile art. 39 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

La data de 17 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Floarea Dimitriu a depus recurs împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Floarea Dimitriu să fie admisă integral (f.d. 227-232, Vol. I).

Decizia motivată din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată avocatului stagiar Iurie Zaica, care reprezintă interesele Floarei Dimitriu prin intermediul poștei electronice, la data de 21 februarie 2022, fapt ce se confirmă prin extrasul, anexat la actele cauzei (f.d. 18, Vol. II).

La data de 03 martie 2022 Floarea Dimitriu a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 1-17, Vol. II).

În susținerea recursului recurenta Floarea Dimitriu a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată prin faptul, că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural, totodată, nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

Recurenta Floarea Dimitriu a menționat că normele de drept procedural au fost încălcate, prin prisma nerespectării termenului legal de exercitare a controlului și emiterea actului de constatare, precum și faptului că acest act a fost emis de o structură internă, fără personalitate juridică a Inspectoratului de Integritate, contrar principiului legalității și dreptului la un proces echitabil, incompatibil cu art. 6 și 7, în coroborare cu art. 14 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. La examinarea cauzei instanța de apel a neglijat faptul ilegalității actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020, prin prisma nerespectării termenului legal de exercitare a controlului și emiterea actului de constatare.

Recurenta a subliniat că, în virtutea art. 27 din Codul administrativ, în cazul în care prezentul cod sau alte legi speciale nu impun un anumit termen, autoritățile publice trebuie să acționeze într-un termen rezonabil, însă, art. 60 – 65 din Codul administrativ, stabilesc exact termenele procedurii administrative, situație care exclude aplicarea termenului rezonabil.

Recurenta a indicat că începutul termenului de control corespunde zilei în care la Autoritatea Națională de Integritate a fost înregistrată sesizarea în privința Floarei Dimitriu, adică data de 05 martie 2020 și, respectiv, procedura de control urma a fi închisă în termen de 30 zile, adică la data de 04 aprilie 2020, cu notificarea părților, procedura administrativă nu putea depăși 90 zile și trebuia finalizată la data de 03 iunie 2020, însă aceasta a fost finalizată tocmai la 02 iulie 2020, la împlinirea aproximativ 119 de zile.

Recurenta a relevat că la examinarea cauzei, instanța de apel a neglijat faptul ilegalității actului de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020, prin prisma faptului că acest act a fost emis de o structură internă, fără personalitate juridică, a Inspectoratului de Integritate. Or, actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 este semnat de inspectorul de integritate Natalia Ivanov din numele Inspectoratului de Integritate, care în conformitate cu art. 8 și 16 din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 9 din 08 februarie 2018 privind aprobarea structurii și a efectivului-limită ale Autorității

Naționale de Integritate, este parte integrantă a Aparatului Autorității Naționale de Integritate.

Recurenta a susținut că actul de constatare nr. 125/21 din 02 iulie 2020 a fost emis de o structură internă, fără personalitate juridică, a Inspectoratului de Integritate în numele ultimei și semnată de angajatul acesteia, în pofida faptului că funcțiile de exercitare a controlului averii și intereselor personale, controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese îi revine Autorității Naționale de Integritate în unison cu dispozițiile art. 5 și 6 din Legea cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

Recurenta a specificat că instanța de apel nu a supus examinării pretenția înaintată de către Floarea Dimitriu privind obligativitatea citării pentru a fi audiat și depune declarații în fața instanței de judecată a șefului Agenției Rezerve Materiale, din acea perioadă, în calitatea sa de organ de conducere ierarhic superior și Olga Trofim, contabilul-șef al Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală care, ar demonstra indubitabil acordul verbal dat de acesta în calitatea sa de organ de conducere ierarhic superior al Agenției Rezerve Materiale, iar, și ar asigura respectarea dreptului la un proces echitabil lui Floarea Dimitriu.

Recurenta a menționat că potrivit art. 2 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, funcționarul public este persoana fizică numită, în condițiile prezentei legi, într-o funcție publică, iar funcția publică este ansamblul atribuțiilor și obligațiilor stabilite în temeiul legii în scopul realizării prerogativelor de putere publică. La fel, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, prevederile prezentei legi se aplică funcționarilor publici din autoritățile publice specificate în Anexa nr. 1, care, la rândul său, enumeră autoritățile publice care cad sub incidența Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, listă în care nu se încadrează Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, al cărei șefă fost Floarea Dimitriu, în perioada emiterii/semnării actelor vizate în speță.

Recurenta a mai invocat că, prin Hotărârea Guvernului nr. 946 din 03 octombrie 2018 cu privire la organizarea și funcționarea Agenției Rezerve Materiale, Baza Specială de Aprovizionare Medicală a fost reorganizată prin fuziune (absorbție) cu Agenția Rezerve Materiale. În perioada de până la reorganizare Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală a fost o organizație bugetară subordonată Agenției Rezerve Materiale. În această calitate, Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale a asigurat acumularea, îmbogățirea și înlocuirea bunurilor materiale cu profil medical necesare pentru asigurarea formațiunilor și instituțiilor medicale destinate acordării asistenței medicale Forțelor Armate și populației în situații excepționale și pe timp de război. Aceste circumstanțe, prin prisma Anexei nr. 1 din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, determină concluzia că, Baza Specială de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale, în special, în perioada anilor 2017-2018, nu putea și nu a fost niciodată atribuită la categoria autorităților publice, care cad sub incidența Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public. Prin urmare, nici angajații din cadrul Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală al Agenției Rezerve Materiale,

nu au avut calitatea de funcționari publici, inclusiv cei din conducerea Bazei Speciale de Aprovizionare Medicală.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 09 noiembrie 2021.

La data de 17 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Floarea Dimitriu a depus recurs împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Floarea Dimitriu să fie admisă integral (f.d. 227-232, Vol. I).

Dispozitivul deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificat Floarei Dimitriu și avocatului stagiar Iurie Zaica, prin intermediul poștei electronice, la data de 12 noiembrie 2021, fapt ce se confirmă prin extrasul, anexat la actele cauzei (f.d. 226, Vol. I).

Decizia motivată din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată avocatului stagiar Iurie Zaica, care reprezintă interesele Floarei Dimitriu prin intermediul poștei electronice, la data de 21 februarie 2022, fapt ce se confirmă prin extrasul, anexat la actele cauzei (f.d. 18, Vol. II).

La data de 03 martie 2022 Floarea Dimitriu a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 1-17, Vol. II).

Astfel, recursul depus de către Floarea Dimitriu împotriva deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

La data de 10 martie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Autorității Naționale de Integritate copia recursului depus de Floarea Dimitriu, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 21, Vol. II).

Prin referința depusă la data de 23 martie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Autoritatea Națională de Integritate a solicitat respingerea recursului depus de Floarea Dimitriu și menținerea deciziei din 09 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, hotărârii din 15 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și a hotărârii suplimentare din 21 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Examinând admisibilitatea recursului depus de Floarea Dimitriu în raport cu actele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele motive.

Conform art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil,

recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu art. 246 alin. (2) din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține, că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [*Golder vs Regatul Unit*, §38; *Stanev vs Bulgaria (MC)*, §230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere [*Luordo vs Italia*, §85]. Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel [*Levages Prestations Services vs Franța*, §45]. Curtea a mai

reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem [*Botten vs Norway*, 19 februarie 1996, *Reports 1996-1*, p. 141, § 39]. La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 [*a se vedea Helmers vs Suedia*, 09 octombrie 1991, § 31, *Seria A*, nr. 212-A].

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Floarea Dimitriu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Floarea Dimitriu se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătoria

Nicolae Craiu

Nina Vascan